

Elvira Lindo

Manolito OCHELARISTU'

Ilustrații de Emilio Urberuaga

Traducere din limba spaniolă și note

de Dragoș Dinulescu

Cuprins

Cei din cartierul meu se plâng	7
Închizătoarea de la palton	15
Halal de așa diagnostic tâmpit	31
Căpitanul Merluciu	43
Un păcat original	59
Unul pentru celălalt	71
Paquito Medina nu-i de pe lumea asta	87
Nu știu de ce-am făcut-o	103
Pacea mondială	121
O aniversare fericită	139

Cei din cartierul meu se plâng

Mă cheamă Manolito Garcíá Moreno, dar închipuie-ți că ai avea drum prin cartierul meu și că l-ai întreba pe primul om care îți iese în cale:

— Fiți amabil, vă rog, îl știți pe Manolito Garcíá Moreno?

Din două una, ori tipul dă din umeri, ori te ia tare:

— Păi, mie ce-mi iese dacă-ți zic?

Fiindcă după numele ăsta, Manolito Garcíá Moreno, nu mă cunoaște nici măcar Urechilă López, care-i cel mai bun prieten al meu, chiar dacă uneori e cam porc, cam trădător și multe altele. Ce mai, un porc trădător, chiar așa, amândouă laolaltă și în toată puterea cuvântului, numai că el tot prietenul meu cel mai bun rămâne, plus că e un tip ca lumea.

În Carabanchel¹, cartierul meu – în caz că am uitat să vă spun asta –, toți mă știu de Manolito Ochelariștu'. Să ne fie clar:

¹Cartier istoric al Madridului; este o zonă dens populată și caracterizată printr-o mare diversitate etnică și culturală.

toți care chiar mă cunosc. Ceilalți, care nu au auzit de mine, habar n-au nici că port ochelari. Și asta încă de la cinci ani. Mă rog, ei au de pierdut dacă nu mă știu...

Și a ajuns „Manolito“ asta până și pe prelata camionului nostru, dar camionul se cheamă Manolito după taică-meu, al cărui nume e Manolo. Iar lui i-au zis Manolo după taică-său fiindcă așa se obișnuia pe vremuri. Cu alte cuvinte, pe primul dinozaur velociraptor tot Manolo îl chema, iar lucrurile au continuat tot așa, până în zilele noastre. Asta ca să știe și Steven Spielberg. Și uite așa am apărut și eu, ultimul Manolito García, ultima maimuță. Așa îmi spune maică-mea în momentele cruciale – și nu o face de pe poziția de cercetătoare a originilor omului. Îmi zice așa atunci când e gata-gata să-mi ardă una după ceafă. Eu, unul, sunt cam sătul să mă tot numească „ultima maimuță“, după cum și ea e sătulă să audă că prin cartier sunt strigat „Ochelaristu“. După cum se vede, amândoi suntem sătui, dar de chestii diferite. Chiar dacă facem parte din aceeași familie.

Dar îmi place să mi se spună „Ochelaristu“¹. La mine la școală, al cărei nume este „Diego Velázquez“¹, toți cei care sunt și ei, așa, mai importanți au o poreclă. Înainte să mi se pună una, tare smiorcăit mai eram! Dacă vreun șmecher se lua de mine în recreație, totul se termina cu stropșeli de genul „patru-ochi“ sau „ochelarist“. De când am devenit Manolito Ochelaristu, nu-mi mai pasă de nicio ocară. Mă rog, la fel de bine mi s-ar fi putut spune „Căposu“, numai că, până una-alta, asta nu s-a întâmplat și nici n-am de gând să le dau colegilor o asemenea idee. Tot așa s-au petrecut lucrurile și cu prietenul meu, Urechilă López: de cum s-a ales cu porecla asta, nici că s-a mai legat careva de urechile lui.

Într-o zi în care pălăvrăgeam și noi de una și de alta, în timp ce ne întorceam de la școală, el s-a apucat să-mi spună că prefera să aibă urechile alea ale lui decât să poarte ochelarii mei cu lentilele lor groase ca fundul de borcan, drept care i-am trântit-o și eu că era mai bine cu ochelarii pe care-i aveam decât cu urechile lui ca de maimuță cu fundul roșu. Nu i-a

¹Pictor spaniol (1599-1660), reprezentant al stilului baroc, artist la curtea regelui Filip al IV-lea.

LIBRIS

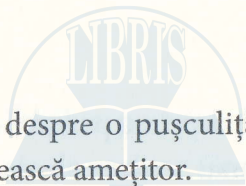
plăcut faza cu fundul de maimuță. Dar, pe bune, când este frig, urechile lui se fac de culoarea fundului de maimuță de la zoo. Iar chestia asta e dovedită științific. Mama lui Urechilă i-a spus să nu-și mai facă griji fiindcă, pe măsură ce crești, urechile se fac tot mai mici, iar dacă nu se întâmplă așa, orice chirurg le poate scurta și cu asta, basta!

Mama lui Urechilă e și ea o tipă ca lumea, pentru că e divorțată și, cum se simte vinovată din pricina asta, nu ridică niciodată mâna asupra lui Urechilă al ei, ca să nu se aleagă asta cu vreo traumă și mai și decât cea pe care i-o tratează duduia Esperanza, psiholoaga de la noi de la școală. Nici maică-mea nu vrea să am parte de vreo traumă, dar, fiindcă ea nu-i divorțată, îmi mai arde din când în când câte o scatoalcă după ceafă, specialitatea ei.

Scatoalca e, așa, o palmă pe care o încasezi de la mamă – sau de la oricine altcineva –, când nici nu te aștepți, în partea aia a corpului care se cheamă ceafă. Acum, nu că o laud pentru că e mama, dar ea e o specialistă în scatoalce cum puține întâlnești. Lui tataia nu-i place că ea mă scarmână și-i zice mereu:

— Dacă tot ții să-l atingi, măi, femeie, dă-i și tu ceva mai jos, nu la cap, doar cu ăla trebuie să învețe.

De tataia îmi place, îmi place chiar foarte mult, pentru că și el e un tip ca lumea. A venit acum trei ani de la țară, iar mama a închis terasa cu niște termopane și a băgat acolo o canapea care se face pat. Acolo dorm eu cu tataia. Seara mă apuc și întind patul. Mă omoară chestia asta cu desfăcutul canapelei, dar o fac fiindcă, de fiecare dată, capăt și eu 25 de eurocenți pentru purcelușul meu – nu-i vorba despre un purceluș adevărat,

ci despre o pușculiță de forma asta –, iar averea mea o să crească amețitor.

Uneori, tataia mă numește „principe moștenitor“ fiindcă, mi-a explicat el, tot ce a pus deoparte din pensie o să fie al meu. Maică-mii nu-i place să ne audă că vorbim despre moarte, numai că tataia zice că, în cei vreo cinci ani care i-au mai rămas lui de trăit, el hotărăște despre ce are chef să vorbească.

Tot el spune mereu că ar vrea să moară înainte de anul 2020, pentru că n-are deloc chef să vadă ce o să mai aducă și decada viitoare și că, în privința decadelor, lui oricum îi ajung cele de care a avut parte. Așa că și-a făcut el planul să moară în 2019, anume de prostată, fiindcă a tras o groază de pe urma ei ca să moară din altă cauză. Chiar că ar fi păcat să se întâmple altminteri...

Eu i-am zis că aș prefera să-i moștenesc pensia fără ca el să moară fiindcă dormitul cu tataia Nicolás e ca lumea. E ca lumea de tot! În fiecare noapte ne culcăm cu radioul funcționând și, cum încearcă maică-mea să ni-l închidă, cum ne trezim. Așa suntem noi. Dacă tataia o să moară, o să fiu silit să împart cu Tontălăul terasa închisă cu termopane și se va alege praful de toată distracția.

Tontălăul e fratele meu mai mic – de fapt, singurul pe care-l am. Maică-mea strâmbă din nas când mă aude că-i zic așa. Adevărul e că nu există poreclă care să-i placă și ei... Dar zău că lui frate-meu am început să-i spun așa fără să vreau! N-a trebuit să-mi bat mintea, stând cu capul în mâini, căutând...

Așa mi-a venit mie să-i zic în ziua când s-a născut. Tataia e cel care m-a luat atunci la spital; nu aveam decât cinci ani.

Paquito Medina nu-i de pe lumea asta

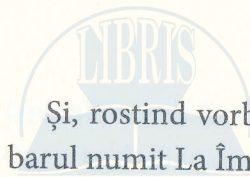

Duminică sunt pedepsit, la fel și sâmbătă. Și-o să mă țină închis maică-mea fără pic de milă, între ăștia patru pereți. O să mă simt mai rău decât le e gorilelor de la grădina zoologică, pentru că ele măcar îi pot vedea pe vizitatorii care vin și se uită la ele așa, ca la maimuțe. Pe la mine n-o să treacă însă nimeni să mă vadă. Va trebui să mă mulțumesc cu tovarășii mei de cușcă: tataia și Tontălăul.

Pedepsele mele sunt mereu dure, așa, ca pâinea care-i place lui tataia, aia veche de două zile. În afară de asta, ajunge să mi se facă și rău de la stomac de plictiseală, iar dacă mă plictisesc îmi petrec toată după-masa într-un du-te-vino între minibar și canapea.

Chestia asta, de-i zice minibar, e o piesă de mobilier pe care a cumpărat-o maică-mea pentru taică-meu, pentru că el o tot ținea una și bună:

— Catalina, mie îmi place la bar.

Și, rostind vorbele astea, obișnuia să iasă și să meargă la barul numit La Împiedicatul.

Așa că maică-mea, care are soluție pentru orice, i-a făcut cadou, de Ziua Tatălui, un minibar tapițat cu imitație de piele. Îl deschizi și apare un interior cu multe oglinzi, iar dacă înăuntru sunt patru sticle, să zicem, pentru o clipă ai senzația că se află vreo șaisprezece acolo. Oamenii de știință din lumea întreagă spun că acesta e un fenomen de multiplicare. După ce a fost despachetat barul, maică-mea i-a trântit-o lui taică-meu:

— Ziceai că îți place la bar, nu? Ei bine, acum nu mai trebuie să te deplasezi până la barul de cartier, fiindcă îl ai pe al tău, aici, acasă.

La început, minibarul a fost ceva sfânt, iar maică-mea ținea înăuntru lui numai coniacul preferat al tatei, marca Fundador, lichiorul de anason al lui tataia și o sticlă de cidru, marca El Gaitero, rămasă de la Crăciun. Dar, fiindcă la noi în casă toate lucrurile sunt îngrămădite care pe unde, piesa aia de mobilier, așa sfântă cum era ea, a ajuns să arate ca un supermarket.

— Noi n-avem gândaci, îi tot zice maică-mea Luisei. Nu de alta, dar nu au loc în casă.

Maică-mea are și ea glumițele ei, în caz că vă închipuiți că doar tună și fulgeră.

Ne-am pus înăuntru sfântului minibar arahidele, alunele și alte chestii de astea pe care le așază mama pe masă atunci când primim vreo vizită și pe care eu și Tontălăul le halim în 50 de milisecunde. S-au adăugat ColaCao, cerealele cu ciocolată și celelalte tâmpenii, cum le zice maică-mea, pe care ne place să

le ronțaim. Luna trecută, ea a început să dosească acolo și produsele de curățenie pentru baie. Asta pentru ca Tontălăul să nu le mănânce, pentru că înălătorul e unul dintre viciile lui: dependentul ăsta a băut de două ori din el.

Cum vă spuneam, atunci când sunt pedepsit, îmi petrec toată după-masa într-un du-te-vino între canapea și minibar, de unde iau ba un pumn de arahide, ba altul de cereale cu ciocolată sau de migdale trase în caramel. Așa că, dacă prind o pedeapsă mai mare de o zi, mă constip, burta stă să-mi explodeze, iar maică-mea îi zice doctorului:

— Copilul ăsta nu poate elimina nimic pe nicio parte, nici pe cea de sus, nici pe cea dindărăt.

Când zice de partea de sus, ea se referă la gură, cea dindărăt fiind, evident, fundul. Maică-mea se apucă să vorbească cu doctorul despre fundul meu ca și când ar fi o chestie de care el ar trebui să se arate teribil de interesat. Când discută ea despre partea mea dindărăt nici nu știu încotro să mă uit. Cred că și doctorul e cam jenat de toată situația. Nici nu-i de mirare; dacă aș fi medic și ar urma să consult un copil oarecare, nici mie nu mi-ar plăcea s-o tot aud pe maică-sa vorbind despre fundul odraslei.

E adevărat, sunt și situații în care nu mă aleg cu probleme la stomac. Dar, firește, pot să vă dau în scris că perioadele astea când sunt pedepsit mă transformă în tipul cel mai enervant din tot cartierul și chiar din întreaga lume mondială.

Și acum o să vă spun, de la începutul începutului, povestea pedepsei nemaipomenite pe care am primit-o cândva.

A fost odată un băiat extraordinar, care locuia în cartierul

Carabanchel, un tip musculos și foarte isteț, pe care îl chema Manolito Ochelaristu' și, nu știu dacă v-ați prins, minunea asta de copil chiar eu eram. Iar acest puști fără seamăn pe lume s-a trezit într-o nenorocită de zi de luni și și-a zis: „Azi am lucrare la cunoașterea mediului și nu știu nimic“. Copilul ăsta – eu adică – a chemat-o pe maică-sa și i-a spus:

— Dragă mămico, am temperatură din ce în ce mai mare.

Mama copilului, adică a mea, i-a pus mâna pe frunte și i-a răspuns cu cea mai crudă nepăsare:

— Manolito, îmbracă-te c-ai să-ntârzi!

— Și dacă atunci când voi fi la școală o să-mi ajungă temperatura la 38°C? Nu crezi că-i mai bine să preîntâmpinăm boala decât să o vindecăm? am întrebat-o căci eu nu mi-am pierdut speranța că o voi păcăli într-o bună zi.

— Să vezi tu ce-o să te-ncing dacă nu te miști!

Chiar că n-aveam încotro! Când primesc răspunsul ăsta, îmi dau seama că ea n-are nimic din portretul mamei din cântece și poezii. Probabil că genul ăla de mame poate fi găsit doar prin America, trăind în vile cu două etaje.

M-am dus la școală și m-am așezat în bancă temător, de zici că era scaunul electric. I-am spus lui Urechilă, lângă care stau și care mi-e cel mai bun prieten, cu toate că, uneori, nu-i decât un porc trădător:

— Mă gândesc să copiez de la tine pentru că N.Ș.N.I.

Toți zicem așa, „N.Ș.N.I.“, din ziua în care noi, cei din clasă, tot discutăm:

— Nu știu nicio iotă.

Ne-a auzit învățătoarea și ne-am dat seama că e mai bine să

nu rostești cuvinte precum „nicio iotă“ în clasă. Urechilă mi-a răspuns:

— Ei bine, atunci va trebui să copiem de la colegul din față, că nici eu N.Ș.N.I.

Adevărul e că să copiezi de la Urechilă chiar că-i o prostie, pentru că oricum el nu prea scrie nimic la lucrări, iar dacă totuși o face, atunci înseamnă că a copiat de la mine.

Înainte să intre în clasă învățătoarea, am făcut un sondaj din care a reieșit că nici cei din față, nici cei din spate sau de pe tavan nu știau nicio iotă. Ce mai, în dimineața cu pricina, lumea mondială N.Ș.N.I. Așa că unica noastră salvare purta numele Paquito Medina.

